

C/2024/2282

2.4.2024

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 4 października 2023 r. w sprawie T-444/22, HB/Komisja, wniesione w dniu 13 grudnia 2023 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-770/23 P)

(C/2024/2282)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Ilkova, L. Andrégo i J. Estrada de Solà, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: HB

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie w całości lub w części decyzji zawartej w sentencji zaskarżonego wyroku;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie zgodnie z art. 61 statutu Trybunału poprzez oddalenie złożonego przez skarżącą w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności decyzji o potrąceniu;
- obciążenie HB kosztami niniejszego postępowania przed Trybunałem i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania Komisja podnosi dwa zarzuty:

- W ramach **zarzutu pierwszego** Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo przy badaniu, pewnego, wyrażonego w kwocie pieniężnej i wymagalnego charakteru wierzytelności w świetle rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽¹⁾. Zarzut pierwszy dzieli się na dwie części. W części pierwszej Komisja zarzuca Sądowi naruszenie prawa poprzez zrównanie badania pewnego, wyrażonego w kwocie pieniężnej i wymagalnego charakteru wierzytelności z badaniem jej zasadności. W drugiej części podnosi ona, że Sąd naruszył prawo, uznając, iż zakwestionowanie stanowi element, który należy wziąć pod uwagę przy ocenie pewnego, wyrażonego w kwocie pieniężnej i wymagalnego charakteru wierzytelności.
- W ramach **zarzutu drugiego** Komisja zarzuca Sądowi, że popełnił błąd przy określaniu sądu właściwego do orzekania o zgodności z prawem potrącenia i że doszedł on do wniosku, iż Komisja nie miała kompetencji do dokonania potrącenia w niniejszej sprawie. Zarzut drugi dzieli się również na dwie części. W pierwszej części Komisja utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż sąd właściwy w sprawach dotyczących umów jest właściwy do dokonania oceny pewnego, wyrażonego w kwocie pieniężnej i wymagalnego charakteru wierzytelności, podczas gdy kwestia ta należy do właściwości sądu Unii jako sądu orzekającego o zgodności z prawem. W ramach części drugiej Komisja zarzuca Sądowi, że naruszył prawo, uznając, iż wnioski wynikające z wyroku Trybunału w sprawie C-584/17-P mają zastosowanie w niniejszej sprawie, i wywodząc z tego, iż Komisja nie była uprawniona do wydania zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).